

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru reglementarea unor măsuri bugetare**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41 din 30 septembrie 2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru reglementarea unor măsuri bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 733 din 30 septembrie 2015, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul I, litera b²) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b²) în momentul înscrierii candidaților la concursul pentru ocuparea postului de conducător al compartimentului financiar-contabil, aceștia sunt obligați să facă dovada deținerii certificatului de atestare a cunoștințelor dobândite în domeniul Sistemului European de Conturi. Atestarea se face gratuit, prin intermediul Școlii de Finanțe Publice și Vamă din cadrul Ministerului Finanțelor Publice. Modurile de dobândire și retragere a certificatului se stabilesc prin norme metodologice;”.

2. La articolul IV, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Prin excepție de la prevederile art. 61 alin. (1), în cazul unităților administrativ-teritoriale care au consiliile locale dizolvate și nu s-a putut reconstitui consiliul local, în condițiile legii, primarul poate aproba, prin dispoziție, contractarea unui împrumut pentru asigurarea cofinanțării proiectelor care beneficiază de fonduri externe nerambursabile de postaderare de la Uniunea Europeană pentru perioada de programare 2007—2013, respectiv pentru asigurarea finanțării cheltuielilor neeligibile asociate acestora.”

3. Articolul V se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. V.** — Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

Contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată de către persoanele fizice care nu realizează venituri de natura celor menționate la art. 155 sau care realizează venituri lunare exclusiv din investiții și/sau din alte surse sub nivelul valorii salariului de bază minim brut pe țară și nu se încadrează în categoriile de persoane exceptate de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate prevăzute la art. 154 sau în categoriile de persoane prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. g)—o), pentru care plata contribuției se suportă din alte surse

Art. 180. — (1) Persoanele fizice care nu realizează venituri de natura celor menționate la art. 155 sau care realizează venituri lunare exclusiv din investiții și/sau din alte surse ale căror baze lunare de calcul se situează sub nivelul valorii salariului de bază minim brut pe țară și nu se încadrează în categoriile de persoane exceptate de la plata contribuției sau în categoriile de persoane pentru care plata contribuției se suportă din alte surse datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate astfel:

a) lunar, prin aplicarea cotei individuale de contribuție asupra bazei de calcul reprezentând valoarea salariului minim brut pe țară, și au obligația să plătească contribuția de asigurări sociale de sănătate pe o perioadă de cel puțin 12 luni consecutive, începând cu luna în care se depune declarația prevăzută la art. 181; sau
b) la data la care accesează serviciile acordate de sistemul public de asigurări sociale de sănătate potrivit legii, prin depunerea declarației prevăzute la art. 181, aplicând cota individuală de contribuție asupra bazei de calcul reprezentând valoarea a de 7 ori salariul minim brut pe țară.

(2) Salariul de bază minim brut pe țară, prevăzut la alin. (1), este salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată aprobat prin hotărâre a Guvernului, la data depunerii declarației prevăzute la art. 181.

1. La articolul 178, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(4) În cazul veniturilor prevăzute la alin. (1) realizate în anul 2016, ale căror baze lunare de calcul se situează sub nivelul valorii salariului de bază minim brut pe țară, nu se datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate. Pentru veniturile ale căror baze lunare de calcul sunt mai mari sau egale cu valoarea salariului de bază minim brut pe țară, contribuția datorată lunar se calculează asupra acestor baze de calcul.»

2. La articolul 179, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (6¹), cu următorul cuprins:

«(6¹) Prin derogare de la prevederile alin. (3), în cazul persoanelor fizice care realizează, în cursul anului fiscal, exclusiv venituri din investiții și/sau din alte surse, pentru care baza anuală de calcul se situează sub nivelul valorii a douăsprezece salarii de bază minime brute pe țară, pentru aceste venituri nu se stabilește contribuția de asigurări sociale de sănătate.»

3. La titlul V capitolul III, denumirea secțiunii a 10-a, precum și articolele 180—183 se modifică și vor avea următorul cuprins:

«SECȚIUNEA a 10-a

Declararea, stabilirea și plata contribuției de asigurări sociale de sănătate în cazul persoanelor fizice care nu realizează venituri de natura celor menționate la art. 155 sau care realizează venituri lunare exclusiv din investiții și/sau din alte surse sub nivelul valorii salariului de bază minim brut pe țară și nu se încadrează în categoriile de persoane exceptate de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate prevăzute la art. 154 sau în categoriile de persoane prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. g)—o), pentru care plata contribuției se suportă din alte surse

Depunerea declarației

Art. 181. — (1) Persoanele fizice prevăzute la art. 180 alin. (1) depun o declarație la organul fiscal competent, în vederea stabilirii contribuției de asigurări sociale de sănătate.

(2) Procedura de declarare și stabilire a contribuției de asigurări sociale de sănătate a persoanelor prevăzute la alin. (1) se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

Plata contribuției

Art. 182. — (1) În cazul prevăzut la art. 180 alin. (1) lit. a), plata contribuției de asigurări sociale de sănătate se efectuează lunar până la data de 25 inclusiv a fiecărei luni, începând cu luna următoare depunerii declarației prevăzute la art. 181, pe toată perioada declarată conform art. 181.

(2) În cazul prevăzut la art. 180 alin. (1) lit. b), plata contribuției de asigurări sociale de sănătate se efectuează la data depunerii declarației prevăzute la art. 180 alin. (1) lit. b).

Prevederi privind încetarea plății contribuției de asigurări sociale de sănătate

Art. 183. — Persoanele prevăzute la art. 180 alin. (1), care încep să realizeze venituri de natura celor menționate la art. 155 sau se încadrează în categoriile de persoane exceptate de la plata contribuției ori cu plata contribuției suportată din alte surse, depun la organul fiscal competent, în termen de 15 zile de la data la care a intervenit evenimentul, o cerere în vederea stopării obligațiilor de plată reprezentând contribuția de asigurări sociale de sănătate potrivit declarației prevăzute la art. 181. Modelul cererii se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.»

4. La articolul 456 alineatul (1), litera s) se modifică și va avea următorul cuprins:

«s) clădirea folosită ca domiciliu aflată în proprietatea sau coproprietatea persoanelor prevăzute la art. 1 al Decretului-lege nr. 118/1990, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și a persoanelor fizice prevăzute la art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 105/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 189/2000, cu modificările și completările ulterioare;».

5. La articolul 464 alineatul (1), litera s) se modifică și va avea următorul cuprins:

«s) terenul aferent clădirii de domiciliu, aflat în proprietatea sau coproprietatea persoanelor prevăzute la art. 1 al Decretului-lege nr. 118/1990, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și a persoanelor fizice prevăzute la art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 105/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 189/2000, cu modificările și completările ulterioare;».

6. La articolul 469 alin. (1), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

«c) mijloacele de transport aflate în proprietatea sau coproprietatea persoanelor prevăzute la art. 1 al Decretului-lege nr. 118/1990, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și a persoanelor fizice prevăzute la art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 105/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 189/2000, cu modificările și completările ulterioare, pentru un singur mijloc de transport, la alegerea contribuabilului;».

7. La articolul 476 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

«b) certificatele, avizele și autorizațiile ai căror beneficiari sunt persoanele prevăzute la art. 1 al Decretului-lege nr. 118/1990, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și a persoanelor fizice prevăzute la art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 105/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 189/2000, cu modificările și completările ulterioare;».

8. La articolul 477, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(7) Taxa pentru servicii de reclamă și publicitate prevăzută la alin. (1) se declară și se plătește de către prestatorul serviciului de reclamă și publicitate la bugetul local, lunar, până la data de 10 a lunii următoare celei în care a intrat în vigoare contractul de prestări de servicii de reclamă și publicitate.»

9. La articolul 485 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

«b) persoanele prevăzute la art. 1 al Decretului-lege nr. 118/1990, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și persoanele fizice prevăzute la art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 105/1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 189/2000, cu modificările și completările ulterioare;».

10. La articolul 495, litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:

«g) prin excepție de la prevederile lit. f), nivelurile impozitelor și taxelor locale se aprobă prin dispoziție a primarului, până la expirarea termenului prevăzut la lit. f), în cazul în care consiliul local este dizolvat, sau prin decizie emisă de către secretarul unității administrativ-teritoriale ori de către persoana desemnată în condițiile art. 55 alin. (8¹) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu avizul administrației județene a finanțelor publice până la expirarea termenului prevăzut la lit. f), în cazul în care consiliul local este dizolvat și primarul nu își poate exercita atribuțiile ca urmare a încetării sau suspendării mandatului în condițiile legii, ori în situația în care față de acesta au fost dispuse potrivit legii penale măsuri preventive, altele decât cele care determină suspendarea mandatului și care fac imposibilă exercitarea de către acesta a atribuțiilor prevăzute de lege. Dispoziția primarului, respectiv decizia secretarului sau persoanei desemnate se aduc la cunoștință publică.»

4. La articolul VIII, după alineatul (4) al articolului 2 se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) În situația în care problematica ce a făcut obiectul diferendului privind protecția reciprocă a investițiilor a fost gestionată de una sau mai multe instituții sau autorități publice

locale, sumele plătite în condițiile alin. (3) se recuperează ulterior de la acestea, în mod solidar, dacă s-a reținut culpa mai multor instituții sau autorități publice locale, iar tribunalul arbitral nu a individualizat quantumul sumelor datorate în funcție de vinovăția fiecăreia. Procedura de recuperare a acestor sume, inclusiv prin posibilitatea eșalonării recuperării acestora, se stabilește, pentru fiecare caz în parte, prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.”

Art. II. — Persoanele fizice care nu realizează venituri de natura celor menționate la art. 155 din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, și nu se încadrează în categoriile de persoane exceptate de la plata contribuției pentru asigurări sociale de sănătate sau în categoriile de persoane

pentru care plata contribuției pentru asigurarea socială de sănătate se suportă din alte surse, pentru care până la data intrării în vigoare a prezentei legi au fost emise deciziile de impunere, pot depune la organul fiscal competent o cerere pentru desființarea deciziei începând cu luna următoare celei în care se depune cererea.

Art. III. — Prin derogare de la prevederile art. 4 din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, prevederile art. I pct. 3, referitoare la modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția art. 495 lit. g), precum și prevederile art. II intră în vigoare la data de întâi a lunii următoare publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, dar nu mai devreme de 3 zile de la publicare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 27 mai 2016.
Nr. 112.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru reglementarea unor măsuri bugetare

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru reglementarea unor măsuri bugetare și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 26 mai 2016.
Nr. 561.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 157

din 24 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

11. Prin încheierile din 25 martie 2015 și 5 iunie 2015, pronunțate în dosarele nr. 76.406/301/2014 și nr. 76.404/301/2014, **Judecătoria Sector 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865**, excepție ridicată de S.C.P.A. Enăchescu și Asociații din București în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri de validare a popririi formulate de executorul judecătoresc în temeiul art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât instituie o calitate procesuală activă specială a organului de executare în cadrul procesului de validare a popririi, în condițiile în care acesta este un terț în raporturile juridice născute între creditor și debitor. Se aduce astfel atingere echilibrului procesual al părților.

13. Se mai arată că executorul judecătoresc nu acționează în exercitarea unui drept personal, ci pentru realizarea drepturilor creditorilor, la stăruința acestora. Nefiind parte într-un raport de drept material, executorul judecătoresc nu poate avea obligații nici în planul dreptului procesual. Dacă ar fi parte, executorul judecătoresc nu ar putea fi recuzat; or, potrivit art. 10 din Legea nr. 188/2000, acesta poate fi recuzat în cazurile și condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă. Textul consacră o situație juridică inegală între debitor și terțul poprit, pe de o parte, respectiv creditor și executor judecătoresc, pe de altă parte. În sensul celor de mai sus este invocată Decizia nr. 162 din 22 aprilie 2003, prin care Curtea a statuat că „în cadrul executării silite, ca și în cazul contestației la executare, organul de executare nu are interese proprii și, în consecință, nu are calitatea de parte în proces și nu este necesar să fie citat ca atare”.

14. **Judecătoria Sector 3 București — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În esență se arată că, formulând o cerere de validare a popririi, executorul judecătoresc se supune legii la fel ca și părțile raportului juridic execuțional, instanța fiind cea care analizează dacă în cauză sunt întrunite sau nu condițiile legale pentru validarea popririi. Totodată, posibilitatea de a formula cererea de validare a popririi de către executorul judecătoresc reprezintă o formă de punere în executare a titlurilor executorii.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

16. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens se arată că prevederile legale criticate se aplică în mod egal, fără privilegii și discriminări, tuturor părților implicate în procedura popririi și sunt destinate să asigure eficiența procedurii popririi, urmărind îndeplinirea finalității acesteia, și anume satisfacerea creanței. Se mai menționează că nu este încălcat nici art. 21 din Constituție din moment ce numai în raport cu creditorul urmăritor, debitorul și terțul poprit, ca părți ale raportului juridic dedus judecării, se analizează dacă terțul poprit datorează debitorului sume de bani, cu respectarea pentru toate părțile a garanțiilor care caracterizează dreptul la un proces echitabil.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de S.C.P.A. Enăchescu și Asociații din București în Dosarul nr. 76.406/301/2014 al Judecătoriei Sector 3 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 959D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent-șef referă asupra faptului că partea Alexandru Constantin Enăchescu a depus un înscris prin care solicită conexarea Dosarului nr. 1.340D/2015 la prezentul dosar, având în vedere obiectul și motivarea excepției de neconstituționalitate din cele două dosare. Pe fond solicită admiterea excepției de neconstituționalitate în raport cu art. 16 și art. 24 din Constituție.

4. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.340D/2015, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de S.C.P.A. Enăchescu și Asociații din București în Dosarul nr. 76.404/301/2014 al Judecătoriei Sector 3 București — Secția civilă.

5. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

6. Magistratul-asistent-șef referă asupra faptului că partea Beatrice-Luiza Enăchescu a depus un înscris prin care solicită conexarea prezentului dosar la Dosarul nr. 959D/2015, având în vedere obiectul și motivarea excepției de neconstituționalitate din cele două dosare. Pe fond solicită admiterea excepției de neconstituționalitate în raport cu art. 16 și art. 24 din Constituție.

7. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 1.340D/2015 la Dosarul nr. 959D/2015.

8. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a dosarelor menționate.

9. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.340D/2015 la Dosarul nr. 959D/2015, care este primul înregistrat.

10. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorii-raportori, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, care au următorul cuprins:

„Dacă terțul poprit nu-și mai îndeplinește obligațiile ce-i revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă a liberat-o debitorului poprit, creditorul, debitorul sau organul de executare, în termen de 3 luni de la data când terțul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanța de executare, în vederea validării popririi”.

20. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare. Având în vedere că autorul excepției de neconstituționalitate, prin critica formulată, se referă la atingerea adusă „echilibrului procesual al părților” și la crearea unor situații juridice inegale între debitor/terț poprit, pe de o parte, și creditor/organ de executare, pe de altă parte, Curtea reține că, în susținerea excepției, este invocat și art. 21 alin. (3) din Constituție privind dreptul la un proces echitabil, în componenta sa referitoare la egalitatea de arme între părțile aflate în proces.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că textul de lege criticat a mai format obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 1.164 din 17 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 731 din 28 octombrie 2009, și Decizia nr. 1.278 din 29 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 29 noiembrie 2011, Curtea a statuat că art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865 nu aduce nicio atingere dreptului la un proces echitabil al debitorului, care beneficiază de aceleași drepturi și garanții procesuale ca și celelalte părți implicate în această procedură. Astfel, potrivit art. 460 alin. 2 din Codul de procedură civilă, instanța de executare sesizată cu cererea de validare a popririi va cita

creditorul urmăritor, debitorul și terțul poprit și va da o hotărâre de validare a popririi prin care va obliga terțul poprit să plătească creditorului, în limita creanței, suma datorată debitorului. Ca urmare, numai în contradictoriu cu aceștia (creditorul urmăritor, debitorul și terțul poprit), ca părți ale raportului juridic dedus judecătii, se analizează dacă terțul poprit datorează debitorului sume de bani, cu respectarea pentru toate părțile a garanțiilor care caracterizează dreptul la un proces echitabil. De asemenea, Curtea a statuat că încălcarea liberului acces la justiție și a dreptului la un proces echitabil, din perspectiva pretensei nerespectări a principiului disponibilității, nu poate fi reținută, întrucât, potrivit art. 52 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 20 octombrie 2011, „*executarea silită și celelalte acte care sunt de competența executorului judecătoresc se îndeplinesc la cerere, dacă legea nu dispune altfel*”.

22. Neintervenind elemente noi de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor anterior menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

23. Distinct de cele anterior reținute în jurisprudența sa, Curtea constată că recunoașterea posibilității executorului judecătoresc de a sesiza instanța de executare în vederea validării popririi nu îi conferă calitatea de parte în judecarea cererii astfel formulate; în acest sens, art. 460 alin. 2 din Cod precizează expres faptul că instanța judecătorească va cita creditorul urmăritor, debitorul și terțul poprit. De asemenea, textul legal criticat nu rupe echilibrul procesual existent între părțile raportului juridic execuțional (creditor și debitor), executorul judecătoresc având doar rolul de a sesiza instanța de executare și nicidecum de a apăra un drept sau interes legitim propriu, acționând în numele creditorului urmăritor cu respectarea întru totul a dispozițiilor legale incidente în materia executării silite. În acest sens, Curtea a statuat că, în cadrul executării silite, ca și în cazul contestației la executare, organul de executare nu are interese proprii și, în consecință, nu are calitatea de parte în proces și nu este necesar să fie citat ca atare [a se vedea Decizia nr. 162 din 22 aprilie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 9 mai 2003]. În consecință, Curtea nu poate reține încălcarea art. 16 și art. 21 alin. (3) din Constituție, în componenta sa referitoare la egalitatea de arme.

24. Cu privire la criticile de neconstituționalitate formulate în raport cu art. 24 din Constituție, Curtea reține că, potrivit art. 460 alin. 2 din Cod, pronunțarea unei hotărâri de validare sau de desființare a popririi de către instanța de executare are loc după ce, în prealabil, au fost administrate probe, ceea ce înseamnă, în mod evident, că părțile citate își pot face apărările pe care le consideră necesare. În consecință, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu încalcă art. 24 din Constituție.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de S.C.P.A. Enăchescu și Asociații din București în dosarele nr. 76.406/301/2014 și nr. 76.404/301/2014 ale Judecătoriei Sector 3 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sector 3 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 24 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția adoptată — cu majoritate de voturi — prin Decizia nr. 157 din 24 martie 2016, considerăm că excepția de neconstituționalitate trebuia admisă și constatată neconstituționalitatea sintagmei „sau organul de executare” cuprinsă în art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, precum și a sintagmei „sau executorul judecătoresc” cuprinsă în art. 790 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Reținem că textul legal criticat a fost introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 din 2 octombrie 2001. Anterior acestei modificări legislative, poprirea se realiza la cererea creditorului de către judecătoria de la domiciliul/sediul terțului poprit sau al debitorului. Președintele judecătoriei ordona poprirea prin comunicarea acesteia terțului poprit; de asemenea, se dispunea citarea acestuia și comunicarea unei copii de pe cererea de poprire. La termenul pentru care a fost citat, dacă se dovedea că terțul poprit este dator, „*instanța va valida poprirea, condamnând pe terțul poprit să plătească suma poprită creditorului popritor*” (art. 457 din cod).

După modificarea operată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000, art. 453 alin. 1 din Cod a stabilit că „*Poprirea se înființează la cererea creditorului, de executorul judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit*”. „*Poprirea se înființează fără somație, prin adresă însoțită de o copie certificată de pe titlul executoriu, comunicată celei de-a treia persoane arătate la art. 452, înștiințându-se totodată și debitorul despre măsura luată*” (art. 454 alin. 1 din Cod). „*În termen de 15 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadența acestora, terțul poprit este obligat:*

a) să consemneze suma de bani sau, după caz, să indisponibilizeze bunurile mobile incorporale poprite și să trimită dovada executorului, în cazul popririi prevăzute la art. 453 alin. 1;

b) să plătească direct creditorului suma reținută și cuvenită acestuia (...)” (art. 456 alin. 1 din cod);

„*Dacă terțul poprit nu-și mai îndeplinește obligațiile ce-i revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă a liberat-o debitorului poprit, creditorul, debitorul sau organul de executare, în termen de 3 luni de la data când terțul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanța de executare, în vederea validării popririi*” (art. 460 alin. 1 din Cod).

Astfel, potrivit textului legal criticat atât creditorul, debitorul, cât și executorul judecătoresc/organul de executare au calitate procesuală activă pentru formularea cererii de validare a executării silite. Este interesant de observat, astfel cum se arată și în Decizia nr. 157 din 24 martie 2016, că, potrivit art. 460 alin. 2 din Codul de procedură civilă din 1865, instanța citează creditorul urmăritor, debitorul și terțul poprit. Așadar, se constată că executorul judecătoresc are calitate procesuală activă în sensul că poate sesiza instanța judecătorească, alăturându-se, astfel, „efortului” execuțional al creditorului, fără fi, însă, citat

ulterior — desigur, **pentru că nu are un drept propriu subiectiv de apărut.**

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, „executorul judecătoresc, deși îndeplinește un serviciu public, îl reprezintă pe creditor în raportul execuțional care s-a născut între creditor și debitor, fiind, practic, un agent al acestuia” (Decizia nr. 895 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 4 februarie 2016, paragraful 24). „În cadrul executării silite, ca și în cazul contestației la executare, organul de executare nu are interese proprii și, în consecință, nu are calitatea de parte în proces și nu este necesar să fie citat ca atare (Decizia nr. 162 din 22 aprilie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 9 mai 2003).

Specificul popririi este determinat de caracterul triunghiular al acestei operațiuni juridice procesuale, care, în principiu, presupune participarea indispensabilă a trei părți: creditorul popritor, debitorul poprit și terțul poprit¹. Dar acesta este terț față de raportul juridic execuțional ce se desfășoară între creditor și debitor, participând la executare datorită faptului că datorează sau deține în numele debitorului bunuri ce pot face obiect al popririi. Terțul poprit, definit ca un „debitor al debitorului poprit”, nu este parte în cadrul fazei de executare silită, dar poate dobândi calitate procesuală în cursul fazei executării silite numai în condițiile prevăzute de lege și numai atunci când își apără un drept propriu ce ar putea fi atins prin executare².

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale „procesul civil constituie activitatea desfășurată de instanță, părți, organe de executare și alte persoane sau organe care participă la înfăptuirea de către instanțele judecătorești a justiției în cauzele civile, în vederea realizării sau stabilirii drepturilor și intereselor civile deduse judecății și executării silite a hotărârilor judecătorești și a altor titluri executorii. Așadar, procesul civil parcurge două faze: judecata și executarea silită, aceasta din urmă intervenind în cazul hotărârilor susceptibile de a fi puse în executare cu ajutorul forței de constrângere a statului sau a altor titluri executorii, în măsura în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligația” (Decizia nr. 458 din 31 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 17 aprilie 2009, sau Decizia nr. 895 din 17 decembrie 2015, precitată, paragraf 21).

În jurisprudența Curții s-a statuat că o garanție a dreptului la un proces echitabil este egalitatea de arme, garanție care urmărește crearea unui just echilibru procesual între părțile aflate într-un litigiu (a se vedea Decizia nr. 576 din 29 septembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 5 noiembrie 2015, paragraful 17, sau Decizia nr. 633 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 9 ianuarie 2015, paragraful 19). Or, părți în procesul civil nu pot fi decât reclamantul și pârâtul, precum și alte persoane care intervin voluntar sau forțat în proces (în conformitate cu art. 41—66 din Codul de procedură civilă din 1865), așadar, persoanele care justifică un drept subiectiv propriu în raport cu obiectul cauzei. Faza executării silite, indiferent că este declanșată ca urmare a executării unor obligații stabilite prin hotărâri judecătorești sau alte titluri

¹ S. Zilberstein și V.M. Ciobanu, *Tratat de executare silită*, Ed. Lumina Lex, București, 2001, p. 366.

² *Ibidem*, p. 53-54.

executorii, presupune nașterea unui raport juridic execuțional, care are drept părți pe debitorul și creditorul obligației stabilite prin hotărârea unei instanțe/printr-un alt titlu executoriu.

Conform principiului disponibilității în procesul civil, numai părțile își pot exercita drepturile potrivit propriei lor aprecieri, având facultatea de a dispune de obiectul procesului, precum și de mijloacele procedurale de apărare ale acestora (Decizia nr. 839 din 8 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, paragraful 27); totodată, se constată că principiul disponibilității este aplicabil și în faza de executare silită (Decizia nr. 643 din 14 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 2 august 2012).

În condițiile în care statul, în calitatea sa de deținător al forței publice, este chemat să aibă un comportament diligent și să asiste creditorii în executarea hotărârilor judecătorești definitive ce le sunt favorabile (Decizia nr. 643 din 14 iunie 2012 sau Hotărârea din 14 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Butan și Dragomir împotriva României*, paragraful 39), în cauza de față constatăm că textul criticat legitimează o poziție procesuală distinctă de cea a părților (debitor și creditor) a organului de executare/executorului judecătoresc.

Echilibrul procesual anterferit nu poate exista *ab initio* decât între creditorul urmărit și debitorul urmărit în legătură cu realizarea dreptului recunoscut prin titlul executoriu în baza căruia a fost declanșată executarea silită. Sesiizarea instanței de executare poate fi realizată doar de aceste părți ale raportului juridic execuțional, nu și de un alt subiect de drept care nu vine în reprezentarea acestora, întrucât acesta nu poate justifica o calitate procesuală de sine stătătoare. De asemenea, sintagma „*poate sesiza*” instanța de executare cuprinsă în textul legal criticat este, în mod evident, o expresie a principiului disponibilității care nu caracterizează activitatea executorului judecătoresc, ci a părților.

Este incontestabil că în vederea executării titlului executoriu prin poprire, executorul judecătoresc, ca organ de executare, este plasat în poziția cea mai adecvată pentru a formula o cerere de validare a popririi, însă, nu trebuie omis faptul că acesta acționează în tot cursul executării silite la cererea creditorului, „fiind, practic, un agent al acestuia” (Decizia nr. 895 din 17 decembrie 2015, *precitată*, paragraful 24). Mai mult, întrucât principiul disponibilității se aplică și în faza de executare silită, executorul judecătoresc nu are posibilitatea de a aprecia el însuși oportunitatea unei cereri; acesta realizează acte de executare pentru punerea în executare a dispozițiilor cu caracter civil din titlurile executorii [art. 7 lit. a) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 20 octombrie 2011]. Oportunitatea formulării cererii de executare și a cererilor subsecvente pentru aducerea la îndeplinire a obligației stabilite prin hotărâre judecătorească/printr-un alt titlu executoriu țin de aprecierea/dorința creditorului. Executorul judecătoresc poate doar în reprezentarea și în numele creditorului să înființeze poprirea sau să formuleze cerere de validare a acesteia.

În consecință, recunoașterea posibilității executorului judecătoresc de a sesiza în nume propriu instanța de executare în vederea validării popririi rupe echilibrul procesual existent între părțile raportului juridic execuțional (creditor și debitor), întrucât o terță persoană — distinct de creditor — acționează împotriva unei părți a raportului execuțional, respectiv debitorului obligației, fără să justifice apărarea unui drept propriu al executorului judecătoresc care ar fi atins prin neexecutarea popririi, mai ales că, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că, în faza executării silite, organul de executare nu are de realizat vreun interes propriu (Decizia nr. 162 din 22 aprilie 2003, *precitată*). Prin urmare, într-o logică argumentativă firească, se impunea receptarea în cauza de față a acestei soluții de principiu consacrate în jurisprudența Curții Constituționale, ceea ce, pe cale de consecință, ar fi echivalat cu constatarea neconstituționalității soluției legislative care consacră posibilitatea executorului judecătoresc de a acționa *proprio motu* atunci când solicită validarea popririi.

Reglementarea analizată este lipsită și de simetrie în sensul că poprirea se realizează de executorul judecătoresc la cererea creditorului, dar validarea acesteia la cererea executorului judecătoresc; acest lucru demonstrează faptul că executorul judecătoresc se alătură/întărește poziția creditorului în dauna debitorului. Mai mult, este afectată instituția recuzării executorului judecătoresc (art. 10 din Legea nr. 188/2000) pentru că persoana interesată nu ar mai putea recuza executorul judecătoresc în legătură cu modul în care acesta își îndeplinește atribuțiile în faza validării popririi. Reglementarea instituției recuzării executorului judecătoresc a avut în vedere faptul că acesta trebuie să își îndeplinească cu imparțialitate serviciul public pe care îl prestează; or, consacrarea unei atribuții legale care imprimă un caracter de parțialitate activității sale face ca recuzarea să nu își găsească aplicarea în acest domeniu.

În consecință, apreciem că se impunea reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale (Decizia nr. 1.164 din 17 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 731 din 28 octombrie 2009, și Decizia nr. 1.278 din 29 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 847 din 29 noiembrie 2011), în raport cu dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție referitor la dreptul la un proces echitabil și, prin urmare, constatarea neconstituționalității sintagmei „*sau organul de executare*” cuprinsă în art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, ceea ce ar fi însemnat că cererea de validare a popririi putea fi formulată de executorul judecătoresc în numele și în reprezentarea creditorului.

De asemenea, având în vedere că norma legală criticată nu mai este în vigoare în mod formal și că aceasta a fost preluată în conținutul normativ al art. 790 alin. (1) din Codul de procedură civilă în vigoare, ținând cont de Decizia Curții Constituționale nr. 1.615 din 15 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, trebuia extins controlul de constituționalitate și asupra acestui text legal și constatată neconstituționalitatea sintagmei „*sau executorul judecătoresc*” cuprinsă în art. 790 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Judecători,

Prof. univ. dr. **Mona-Maria Pivniceru**
Puskás Valentin Zoltán

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 212

din 12 aprilie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (3)
teza întâi cu referire la alin. (1) al aceluiași articol din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (3) din Codul penal cu privire la sintagma „*la momentul prelevării mostrelor biologice*”, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 1.287/311/2015 al Judecătoriei Slatina și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 986D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că art. 336 alin. (3) raportat la art. 336 alin. (1) din Codul penal reglementează varianta agravată a infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, în condițiile în care, prin Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014, Curtea a constatat că sintagma „*la momentul prelevării mostrelor biologice*” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal este neconstituțională. Având în vedere, pe de o parte, că varianta agravată constă în varianta tip a infracțiunii la care se adaugă unele elemente circumstanțiale și, pe de altă parte, că încheierea de sesizare a instanței de contencios constituțional cu prezenta excepție este ulterioară publicării deciziei mai sus menționate în Monitorul Oficial al României, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 13 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.287/311/2015, **Judecătoria Slatina a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (3) din Codul penal cu privire la sintagma „*la momentul prelevării mostrelor biologice*”**. Excepția a fost ridicată, din oficiu, de instanța de judecată cu ocazia soluționării unei cauze penale privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. (3) din Codul penal în modalitatea constând în fapta persoanei — care se află în situația prevăzută în alin. (1) al art. 336 din Codul penal — de a efectua transport public de persoane.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța de judecată, autoare a excepției, susține, în esență, că sintagma „*la momentul prelevării mostrelor biologice*” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul respectării legilor și ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 7 paragraful 1 referitor la legalitatea incriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, face trimitere la

considerentele Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „*la momentul prelevării mostrelor biologice*” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal este neconstituțională.

6. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată, în acest sens, că revine instanței de judecată obligația de a aplica dispozițiile art. 336 alin. (3) din Codul penal prin raportare la art. 336 alin. (1) din Codul penal, astfel cum este acesta în vigoare în urma Deciziei nr. 732 din 16 decembrie 2014.

8. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 336 alin. (3) din Codul penal cu privire la sintagma „*la momentul prelevării mostrelor biologice*”. Din încheierea de sesizare, reiese însă că instanța de judecată, autoare a excepției, critică, în realitate, numai dispozițiile art. 336 alin. (3) teza întâi cu referire la alin. (1) al aceluiași articol din Codul penal. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra acestor dispoziții de lege, având următorul cuprins:

„(1) Conducerea pe drumurile publice a unui vehicul pentru care legea prevede obligativitatea deținerii permisului de conducere de către o persoană care, la momentul prelevării mostrelor biologice, are o îmbibație alcoolică de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.

[...] (3) Dacă persoana aflată în una dintre situațiile prevăzute în alin. (1) [...] efectuează transport public de persoane, [...], pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.”

11. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul respectării legilor și ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 7 paragraful 1 referitor la legalitatea incriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 336 alin. (3) teza întâi cu referire la alin. (1) al aceluiași articol din Codul penal instituie o modalitate normativă agravată a infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, care constă în fapta unei persoane ce

se află în situația prevăzută în alin. (1) al art. 336 din Codul penal de a efectua transport public de persoane. Așadar, modalitatea normativă agravată reglementată de art. 336 alin. (3) teza întâi din Codul penal include modalitatea simplă a infracțiunii, așa cum este aceasta prevăzută de art. 336 alin. (1) din Codul penal. Or, prin Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 27 ianuarie 2015, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „la momentul prelevării mostrelor biologice” din cuprinsul dispozițiilor art. 336 alin. (1) din Codul penal este neconstituțională, întrucât aduce atingere prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul respectării legilor și ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor

internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 7 paragraful 1 referitor la legalitatea incriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Ținând cont de art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”, și de faptul că decizia mai sus menționată a fost publicată în Monitorul Oficial al României anterior sesizării instanței de contencios constituțional în prezenta cauză, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (3) teza întâi cu referire la alin. (1) al aceluiași articol din Codul penal urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

13. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 336 alin. (3) teza întâi cu referire la alin. (1) al aceluiași articol din Codul penal, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 1.287/311/2015 al Judecătoria Slatina.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Slatina și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 aprilie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind eliberarea domnului Alexandru Răzvan Cuc
din funcția de secretar de stat la Ministerul Transporturilor**

În temeiul art. 15 lit. d) și art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Alexandru Răzvan Cuc se eliberează din funcția de secretar de stat la Ministerul Transporturilor.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Sorin Sergiu Chelmu

București, 30 mai 2016.
Nr. 196.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN

privind abrogarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 4/2004 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind producerea, prelucrarea, depozitarea, transportul, comercializarea și utilizarea produselor medicinale veterinare și a altor produse de uz veterinar

Văzând Referatul de aprobare nr. 1.058 din 19 februarie 2016 întocmit de Direcția produse medicinale veterinare și nutriție animală din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, având în vedere prevederile art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (3) și art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.415/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. 1. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 4/2004 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind producerea, prelucrarea, depozitarea, transportul, comercializarea și utilizarea produselor medicinale veterinare și a altor produse de uz veterinar, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 458 din 21 mai 2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,
Andrei Butaru

București, 26 aprilie 2016.
Nr. 56.

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului Natura 2000 ROSCI0359 Prigoria Bengești

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 105.872/AC din 7 decembrie 2015 al Direcției biodiversitate,

ținând cont de Avizul Agenției pentru Protecția Mediului Gorj nr. 1.423 din 10 februarie 2015, Decizia etapei de încadrare nr. 5 din 22 ianuarie 2015, emisă de Agenția pentru Protecția Mediului Gorj, Avizul Ministerului Culturii nr. 5.540 din 23 septembrie 2015, Punctul de vedere al Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nr. 92.431 din 21 octombrie 2015, Punctul de vedere al Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 211.443 din 9 octombrie 2015, Punctul de vedere al Direcției politicii și strategii în silvicultură nr. 27.992/DP din 9 octombrie 2015,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al sitului Natura 2000 ROSCI0359 Prigoria Bengești, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Iulian Jugan,
secretar de stat

București, 21 decembrie 2015.
Nr. 2.017.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 12

din 18 aprilie 2016

Dosar nr. 603/1/2016

Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului
Cristian Daniel Oana	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilia Claudia Vișoiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Eugenia Marin	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emanuel Albu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Duican	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Măiereanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Eugenia Ion	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul Dosarului nr. 4.149/1/2015 este constituit conform dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 și ale art. 27⁴ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de domnul judecător Ionel Barbă, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă domnul magistrat-asistent Aurel Segărceanu, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă al Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 5.644/83/CA/2013-R, la care s-a conexas Dosarul nr. 5.645/83/CA/2013-R, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă prevederile art. 99 alin. (6) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în ambele situații reglementate de art. 99 alin. (1) lit. a) din același act normativ.”

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, raport care a fost comunicat părților, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, și referitor la care Silaghi Claudiu Florian și Agenția Națională de Administrare Fiscală, având calitatea de recurent-reclamant și, respectiv, intimat-pârât în dosarul de sesizare, au formulat puncte de vedere; se arată, de asemenea, că instanțele de judecată au comunicat Înaltei Curți de Casație și Justiție că nu au identificat jurisprudență referitoare la problema de drept în discuție și nici cauze aflate pe rol în care să se pună această problemă de drept.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin încheierile din 11 ianuarie 2016, pronunțate în dosarele nr. 5.644/83/CA/2013-R și nr. 5.645/83/CA/2013-R, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să dea o rezolvare de principiu cu privire la chestiunea de drept sus-menționată; sesizările au fost conexe în cadrul prezentului dosar.

2. Instanța de sesizare se pronunță în ultimă instanță asupra recursului formulat împotriva sentințelor nr. 2.357/2014 și nr. 2.360/2014 ale Tribunalului Satu Mare, în cereri având ca obiect anularea unor acte administrative de eliberare din funcție a reclamantilor, funcționari publici, și obligarea pârâtei, autoritate publică, la reintegrarea lor într-o funcție publică.

II. Temeiul juridic al sesizării

3. Art. 519 din Codul de procedură civilă: „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

III. Expunerea succintă a procesului. Obiectul investirii instanței care a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina

4. Prin cererile de chemare în judecată, reclamantii Silaghi Claudiu Florian și Barbulov Zlatomir au solicitat, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală, anularea deciziilor prin care această autoritate a dispus eliberarea din funcție a reclamantilor și obligarea pârâtei la reintegrarea lor într-o funcție publică de execuție de aceeași clasă, categorie și grad profesional, similară celei deținute până la data de 30 octombrie 2013.

5. În motivarea acțiunii se arată că, așa cum rezultă din preambulul deciziilor contestate, la baza emiterii acestora stau dispozițiile art. 3 alin. (2) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.324/2009 privind organizarea și funcționarea Gărzii Financiare, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Hotărârea Guvernului nr. 1.324/2009*), precum și dispozițiile art. 97 lit. c) și art. 99 alin. (1) lit. a), alin. (2), (3), (4) și (6) și art. 103 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Legea nr. 188/1999*). Reclamantii consideră că actele contestate au fost emise cu încălcarea prevederilor art. 56, 99, 100 și 106 din Legea nr. 188/1999.

6. Prin sentințele nr. 2.357/2014 și nr. 2.360/2014, Tribunalul Satu Mare a respins ca nefondate acțiunile formulate de reclamantii, reținând, în esență, că nu au fost încălcate

prevederile art. 99 alin. (5) și (6) din Legea nr. 188/1999. Cu privire la aplicarea prevederilor art. 99 alin. (6) din același act normativ, care reglementează obligația autorității publice de a oferi funcționarului public ce urmează a fi eliberat din funcție, în perioada de preaviz, o funcție publică vacantă corespunzătoare în cadrul instituției sau, dacă nu există o asemenea funcție, obligația aceleiași autorități publice de a solicita Agenției Naționale a Funcționarilor Publici lista funcțiilor vacante, s-a reținut că, prin Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, Curtea Constituțională a statuat (pct. 54—56) că, dacă în privința categoriei personalului Autorității Naționale a Vămile, al direcțiilor generale ale finanțelor publice, precum și a personalului direcțiilor regionale pentru accize și operațiuni vamale, direcțiilor județene și a municipiului București pentru accize și operațiuni vamale, aceasta a fost preluată de noile structuri create în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în ceea ce privește categoria personalului Gărzii Financiare, aceasta a fost eliberată din funcție, având în vedere că această structură și-a încetat activitatea, legea prevăzând desființarea sa. Ca atare, încadrarea în structura nou-înființată se realizează prin concurs sau examen.

7. Instanța de fond a apreciat că, în această situație, nu mai poate fi justificată obligația autorității/instituției publice de a solicita de la Agenția Națională a Funcționarilor Publici lista funcțiilor publice vacante, această obligație impunându-se în situația mutării din localitate a autorității sau instituției publice, nu și în situația când aceasta și-a încetat activitatea, cum este cazul de față.

8. Împotriva sentințelor pronunțate de instanța de fond au declarat recurs reclamantii, din conținutul cererilor de sesizare și al încheierilor prin care instanța de trimitere a dispus sesizarea nerezultând motivele și argumentele invocate de recurenți în susținerea căilor de atac formulate.

IV. Dispozițiile legale supuse interpretării

9. Legea nr. 188/1999:

„Art. 99. — (1) Persoana care are competența legală de numire în funcția publică va dispune eliberarea din funcția publică prin act administrativ, care se comunică funcționarului public în termen de 5 zile lucrătoare de la emitere, în următoarele cazuri:

a) autoritatea sau instituția publică și-a încetat activitatea ori a fost mutată într-o altă localitate, iar funcționarul public nu este de acord să o urmeze; (...)

(6) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a)—c) și e), dacă nu există funcții publice vacante corespunzătoare în cadrul autorității sau instituției publice, autoritatea ori instituția publică are obligația de a solicita Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, în perioada de preaviz, lista funcțiilor publice vacante. În cazul în care există o funcție publică vacantă corespunzătoare, identificată în perioada de preaviz, funcționarul public va fi transferat în interesul serviciului sau la cerere.”

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea

10. Cu privire la admisibilitatea sesizării, instanța de trimitere apreciază că sunt îndeplinite cerințele prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, reținând următoarele: de lămurirea modului de aplicare a dispozițiilor art. 99 alin. (6) din Legea nr. 188/1999 depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât dispozițiile legale invocate ca teme al măsurii eliberării din funcție a recurenților sunt cele prevăzute de art. 99 alin. (1) lit. a), alin. (2), (3), (4) și (6) din același act normativ; problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acesteia Înalta Curte de Casație și

Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre; problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

11. Cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării, instanța de trimitere „opinează” lapidar „în sensul că prevederile art. 99 alin. (6) (din Legea nr. 188/1999 — n.r.) nu fac distincție între situațiile reglementate la art. 99 alin. (1) lit. a) din (aceeași — n.r.) lege”.

VI. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

12. Recurentul arată prin cererea de sesizare că se impune a se lămuri dacă prevederile art. 99 alin. (6) din Legea nr. 188/1999 se aplică în ambele situații reglementate de art. 99 alin. (1) lit. a), deoarece, în opinia sa, alin. (6) se referă la cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a)—c) și e), iar la nivelul Curții de Apel Oradea, în două cauze similare, s-a reținut, dimpotrivă, că art. 99 alin. (6) nu se aplică ambelor ipoteze ale art. 99 alin. (1) lit. a), ci numai celei prevăzute la teza a II-a.

13. Prin concluziile scrise, intimata arată că Garda Financiară, instituție publică supusă desființării, a solicitat lista funcțiilor publice vacante, condiții în care susținerile recurentului sunt nelegale.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale și opiniile exprimate de acestea

14. În jurisprudența Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu au fost identificate decizii relevante cu privire la problema de drept supusă dezlegării.

15. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, majoritatea curților de apel au comunicat că nu au identificat jurisprudență referitoare la problema de drept supusă dezbaterii și nici cauze aflate pe rol în care să se pună această problemă de drept; singura instanță care a transmis jurisprudență în legătură cu chestiunea de drept în discuție este Tribunalul Alba — Secția de contencios administrativ fiscal și de insolvență; curțile de apel Iași, Oradea și Suceava au transmis jurisprudență, care s-a dovedit nerelevantă, fie pentru că nu are legătură cu chestiunea de drept în discuție, fie pentru că privește dispozițiile art. 99 alin. (6) din Legea nr. 188/1999, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2013, a cărei neconstituționalitate a fost constatată prin Decizia Curții Constituționale nr. 351 din 7 mai 2015.

16. Majoritatea instanțelor de judecată au transmis puncte de vedere/aprecieri ale judecătorilor, din examinarea cărora se desprind următoarele opinii:

A) Într-o primă opinie¹, covârșitor majoritară, s-a apreciat că textul art. 99 alin. (6) din Legea nr. 188/1999 se aplică ambelor situații prevăzute de art. 99 alin. (1) lit. a), întrucât legiuitorul nu distinge între cele două situații și, prin urmare, nici interpretul nu trebuie să o facă.

17. În acord cu această opinie, Tribunalul Alba — Secția de contencios administrativ fiscal și de insolvență, singura instanță care a transmis jurisprudență relevantă², a reținut că „pârâta nu a respectat procedura impusă de art. 99 din Legea nr. 188/1999 și, prin faptul că nu a pus la dispoziția reclamantilor alte funcții publice corespunzătoare vacante, a fost afectat statutul și dreptul la muncă al reclamantilor, drept garantat de art. 41 din Constituția României. În plus, se reține că unul dintre principiile care stau la baza exercitării funcției publice, astfel cum este reglementat de art. 3 lit. f) din Legea nr. 188/1999, este cel de stabilitate în exercitarea funcției publice; or, este evident că prin prisma considerentelor anterior menționate acesta a fost încălcat în ceea ce-i privește pe reclamantii”.

¹ Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Pitești, Curtea de Apel Târgu Mureș, Tribunalul Alba, Tribunalul Neamț.

² Sentința nr. 1.006/CAF/2015, pronunțată în Dosarul nr. 3.478/107/2015.

B) Într-o altă opinie³, neargumentată, s-a apreciat că prevederile art. 99 alin. (6) din Legea nr. 188/1999 nu se aplică ambelor situații reglementate de dispozițiile art. 99 alin. (1) lit. a) din lege, respectiv nu se aplică tezei I: „autoritatea sau instituția publică și-a încetat activitatea (...) iar funcționarul public nu este de acord să o urmeze;”.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

18. Prin Decizia nr. 351 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 17 iunie 2015, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2013 pentru modificarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici (denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2013*), reținând că acestea sunt neconstituționale.

19. Curtea Constituțională a statuat că „dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2013 afectează atât dreptul la muncă al funcționarului public, cât și statutul acestuia, astfel cum acesta este reglementat de Legea nr. 188/1999, lege care reprezintă o valorificare a prevederilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. j). Astfel, dispozițiile art. 99 alin. (5) și (6) din Legea nr. 188/1999 în forma anterioară (forma supusă dezbaterii în prezenta sesizare — n.r.), modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2013, instituiască o garanție a exercitării dreptului la muncă, prevăzând că în perioada de preaviz, dacă în cadrul autorității sau instituției publice existau funcții publice vacante corespunzătoare, aceasta avea obligația de a le pune la dispoziția funcționarilor publici”.

20. Arată Curtea Constituțională că „în contextul unei anumite instabilități deja create prin organizări și reorganizări instituționale, operate tot prin ordonanțe de urgență, actul normativ supus controlului de constituționalitate, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2013, elimină, practic, o garanție acordată de lege funcționarului public eliberat din funcție pentru motive neimputabile, și anume aceea a reîncadrării sale într-o funcție publică vacantă corespunzătoare pregătirii sale. Noua reglementare stabilește doar o posibilitate, aflată la latitudinea exclusivă a autorității sau instituției publice, de a reîncadra funcționarul public eliberat din funcție pentru motive neimputabile, fără stabilirea unor condiții sau criterii care să realizeze o minimă circumstanțiere a deciziei acestei entități. Ca urmare, funcționarul public rămâne la aprecierea discreționară a autorității sau instituției publice, fără opțiunea de a-și valorifica prerogativa pe care legea i-o oferă. În concluzie, este afectat, în sens negativ, atât dreptul la muncă al funcționarului public, cât și regimul juridic al funcției publice și, prin urmare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2013 contravine prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție”.

IX. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și Curții de Justiție a Uniunii Europene

21. În jurisprudența instanțelor europene nu au fost identificate decizii relevante în privința chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării.

X. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

22. Prin Adresa nr. 54/C2/581/III-5/2016 din 9 martie 2016, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu s-a verificat și nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui recurs în interesul legii, cu referire la problema de drept ce formează obiectul sesizării.

XI. Raportul asupra chestiunii de drept

23. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, se apreciază că, în raport cu dispozițiile art. 519 din același cod, nu sunt întrunite condițiile

pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, nefiind îndeplinită condiția privind existența unei chestiuni de drept reale, veritabile.

24. În subsidiar, pe fondul problemei supuse dezbaterii, soluția propusă prin raport este aceea că dispozițiile art. 99 alin. (6) din Legea nr. 188/1999 se aplică în ambele situații reglementate de art. 99 alin. (1) lit. a) din aceeași lege.

XII. Înalta Curte

25. Examinând sesizarea, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

26. Chestiunea preliminară a admisibilității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție este apreciată în raport cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă, din care rezultă următoarele condiții de admisibilitate:

— existența unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță, pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului;

— soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;

— chestiunea de drept să fie nouă;

— asupra chestiunii de drept să nu fi statuat Înalta Curte de Casație și Justiție și să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

27. În cazul de față toate condițiile legale sunt îndeplinite, după cum se va arăta în continuare.

28. Chestiunea de drept este una reală, în raport cu ipotezele conținute de dispozițiile legale în discuție, constând în interpretarea sistematică, de ansamblu, a prevederilor Legii nr. 188/1999, respectiv art. 99 alin. (6) raportat la art. 99 alin. (1) lit. a) din lege.

29. Celelalte condiții sunt, de asemenea, îndeplinite, deoarece chestiunea de drept este ridicată în cursul judecății în fața unui complet al curții de apel investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță și este o problemă nouă, nefăcând obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nefiind deja lămurită de Înalta Curte printr-o hotărâre pronunțată într-un recurs în interesul legii sau într-o altă cerere de hotărâre preliminară.

30. Asupra fondului sesizării, așa cum s-a arătat în cele ce precedă, dispozițiile art. 99 alin. (5) și (6) din Legea nr. 188/1999, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2013, au constituit obiectul excepției de neconstituționalitate examinate și soluționate prin Decizia nr. 351 din 7 mai 2015 a Curții Constituționale.

31. Instanța de contencios constituțional a declarat neconstituțională în ansamblul ei Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2013, în motivarea deciziei — la pct. 19, 20 și 21 — fiind analizate dispozițiile art. 99 alin. (5) și (6) din Legea nr. 188/1999 și constatându-se că actul normativ supus examinării consacră soluția legislativă a posibilității redistribuirii funcționarilor publici cărora le-au încetat raporturile de serviciu din motive neimputabile și elimină o garanție acordată acestora de Legea nr. 188/1999, în situația în care sunt eliberați din funcție pentru motive neimputabile.

32. Totodată, Curtea Constituțională, reținând criticile formulate de autorii excepției de neconstituționalitate, a constatat că prevederile ordonanței de urgență a Guvernului sus-menționate afectează atât dreptul la muncă al funcționarului public, cât și statutul acestuia, astfel cum a fost reglementat de Legea nr. 188/1999, lege care reprezintă o valorificare a prevederilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. j).

³ Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

33. Astfel, Curtea Constituțională a reținut că dispozițiile art. 99 alin. (5) și (6) din Legea nr. 188/1999 în forma anterioară, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2013, instituiau o garanție a exercitării dreptului la muncă, prevăzând că în perioada de preaviz, dacă în cadrul autorității sau instituției publice existau funcții publice vacante corespunzătoare, aceasta avea obligația de a le pune la dispoziția funcționarilor publici.

34. Instanța de contencios constituțional, în acord cu jurisprudența sa anterioară, a reținut că toate componentele și garanțiile dreptului la muncă trebuie să fie instituite pe calea unor norme imperative și nu permissive, cum sunt cele prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2013, care dau posibilitatea angajatorului, la libera sa apreciere, să pună la dispoziția funcționarului public funcții publice vacante corespunzătoare.

35. A concluzionat Curtea Constituțională că prevederile ordonanței de urgență a Guvernului supuse controlului constituțional elimină, practic, o garanție acordată de lege funcționarului public eliberat din funcție pentru motive neimputabile, și anume aceea a reîncadrării sale într-o funcție publică vacantă corespunzătoare pregătirii sale, stabilind doar o posibilitate, aflată la latitudinea exclusivă a autorității sau instituției publice, de a reîncadra funcționarul public eliberat din funcție pentru motive neimputabile, fără stabilirea unor condiții și criterii care să realizeze o minimă circumstanțiere a deciziei acestei entități, funcționarul public rămânând la aprecierea discreționară a autorității.

36. În consecință, instanța de contencios constituțional a admis excepția de neconstituționalitate invocată și a constatat neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 82/2013 în ansamblul său.

37. Verificând dispozițiile art. 99 alin. (6) din Legea nr. 188/1999, raportat la art. 99 alin. (1) lit. a) din aceeași lege, în sensul de a se lămuri dacă prevederile art. 99 alin. (6) se aplică în ambele situații reglementate de art. 99 alin. (1) lit. a), Înalta Curte reține următoarele:

38. Potrivit art. 99 din Legea nr. 188/1999:

„(1) Persoana care are competența de numire în funcția publică va dispune eliberarea din funcția publică prin act administrativ, care se comunică funcționarului public în termen de 5 zile lucrătoare de la emitere, în următoarele cazuri:

a) autoritatea sau instituția publică și-a încetat activitatea ori a fost mutată într-o altă localitate, iar funcționarul public nu este de acord să o urmeze;

b) autoritatea sau instituția publică își reduce personalul ca urmare a reorganizării activității, prin reducerea postului ocupat de funcționarul public;

c) ca urmare a admiterii cererii de reintegrare în funcția publică ocupată de către funcționarul public a unui funcționar public eliberat sau destituit nelegal ori pentru motive neîntemeiate, de la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești prin care s-a dispus reintegrarea;

d) pentru incompetență profesională, în cazul obținerii calificativului «nesatisfăcător» la evaluarea performanțelor profesionale individuale;

e) funcționarul public nu mai îndeplinește condiția prevăzută la art. 54 lit. g);

f) starea sănătății fizice sau/și psihice a funcționarului public, constatată prin decizie a organelor competente de expertiză medicală, nu îi mai permite acestuia să își îndeplinească atribuțiile corespunzătoare deținute;

g) ca urmare a refuzului neîntemeiat al înaltului funcționar public de acceptare a numirii în condițiile art. 93.

(2) Situațiile prevăzute la alin. (1) lit. a)—c) și e)—g) reprezintă motive neimputabile funcționarilor publici.

(3) În cazul eliberării din funcția publică, autoritatea sau instituția publică este obligată să acorde funcționarilor publici un preaviz de 30 de zile calendaristice.

(4) În perioada de preaviz, persoana care are competența legală de numire în funcția publică poate acorda celui în cauză reducerea programului de lucru, până la 4 ore zilnic, fără afectarea drepturilor salariale cuvenite.

(5) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. b), c), și e), în perioada de preaviz, dacă în cadrul autorității sau instituției publice există funcții publice vacante corespunzătoare, aceasta are obligația de a le pune la dispoziție funcționarilor publici.

(6) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a)—c) și e), dacă nu există funcții publice vacante corespunzătoare în cadrul autorității sau instituției publice, autoritatea ori instituția publică are obligația de a solicita Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, în perioada de preaviz, lista funcțiilor publice vacante. În cazul în care există o funcție publică vacantă corespunzătoare, identificată în perioada de preaviz, funcționarul public va fi transferat în interesul serviciului sau la cerere.”

39. Dispozițiile art. 99 din Legea nr. 188/1999 reglementează procedura de urmat și cazurile în care se dispune eliberarea din funcția publică, precum și obligațiile pe care le are autoritatea sau instituția publică în situațiile în care eliberarea din funcție s-a datorat unor motive neimputabile funcționarilor publici [art. 99 alin. (3)].

40. Art. 99 alin. (6) stabilește că în situațiile prevăzute la alin. (1) lit. a), respectiv când autoritatea sau instituția publică și-a încetat activitatea ori a fost mutată într-o altă localitate, iar funcționarul public nu este de acord să o urmeze, autoritatea ori instituția publică are, dacă nu există funcții publice vacante corespunzătoare, obligația de a solicita Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, în perioada de preaviz, lista funcțiilor publice vacante.

41. Textul legal nu face nicio distincție între cele două situații reglementate la art. 99 alin. (1) lit. a), astfel încât nici interpretul nu o poate face, conform principiului *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, iar obligația autorității sau instituției publice, în cazul inexistenței unei funcții vacante corespunzătoare, vizează ambele situații, respectiv atât cazul în care eliberarea din funcție s-a datorat încetării activității autorității sau instituției publice, cât și cazul în care aceasta s-a mutat în altă localitate, iar funcționarul nu este de acord să o urmeze.

42. Opinia minoritară, neargumentată de altfel, potrivit căreia prevederile art. 99 alin. (6) din Legea nr. 188/1999 nu se aplică ambelor situații reglementate de dispozițiile art. 99 alin. (1) lit. a) din lege, respectiv nu se aplică tezei I, când „autoritatea sau instituția publică și-a încetat activitatea”, nu poate fi primită, întrucât în ambele situații sunt afectate statutul și dreptul la muncă al reclamantilor, drept fundamental garantat de art. 41 din Constituție, dar și principiul stabilității în exercitarea funcției publice, prevăzut de art. 3 lit. f) din Legea nr. 188/1999.

43. Pe de altă parte, o astfel de interpretare a dispozițiilor art. 99 alin. (6) nu poate fi primită, întrucât s-ar crea o diferențiere nejustificată între funcționarii publici care au fost eliberați din funcție ca urmare a încetării activității autorității sau instituției publice [art. 99 alin. (1) lit. a) teza I] și cei care au fost eliberați din funcție ca urmare a mutării activității autorității sau instituției publice într-o altă localitate [art. 99 alin. (1) lit. a) teza a II-a].

44. Astfel, autoritatea sau instituția publică în cauză ar avea obligația de a solicita Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, în perioada de preaviz, lista funcțiilor publice vacante numai în cazul funcționarilor publici eliberați din funcție care nu au fost de acord să urmeze în altă localitate autoritatea sau instituția publică, deși aceștia se află într-o situație mai favorabilă decât cei care și-au exercitat funcția publică într-o instituție sau autoritate care și-a încetat activitatea.

45. Pentru considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 521, cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 5.644/83/CA/2013-R, la care s-a conexas Dosarul nr. 5.645/83/CA/2013-R, și în consecință stabilește că:

Dispozițiile art. 99 alin. (6) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în ambele situații reglementate de art. 99 alin. (1) lit. a) din aceeași lege.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 aprilie 2016.

PREȘEDINTELE SECȚIEI

DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

IONEL BARBĂ

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

